

TẬP 1

HỒI 12

Trùng Phùng

Sau khi ở u cốc quay về, lại qua nửa tháng, Trương Tiểu Phàm vào Thanh Vân Môn đã vừa tròn ba năm, đồng thời đã kết thúc công cuộc chặt trúc, chỉ có đều đến lúc gần kết thúc hấn lại lập được một thành tích, mà đến bản thân hấn cũng phải hổ thẹn vì nó.

Trong vòng nửa tháng sau chuyến du hành đến u cốc hết sức bí hiểm đó, Trương Tiểu Phàm thường xuyên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, khí huyết sút kém, cả người chốc bồng là thấy rã rời.

Hấn âm thầm đoán rằng, có lẽ tại máu chảy quá nhiều cái hôm thần trí lơ mơ đó. Nhưng hấn soát toàn thân không có lấy một vết thương, ruột gan thấp thỏm, nhưng không dám đi hỏi sư phụ, đành chôn giấu trong lòng.

Hấn không nói, nhưng cơ thể lại cứ lộ ra những phản ứng. Bình thường kém đến đâu thì kém hấn cũng có thể chặt gãy hai cây Hắc Tiết Trúc lớn, nhưng nay chặt chẳng bao lâu là thở hổn hển, mồ hôi lạnh toát ra, nửa ngày còn lại không sao chặt nổi một cây trúc nào nữa.

Thực ra điều này cũng khó trách, hôm đó trong u cốc, 'Phệ Huyết Châu' gần như đã hút đến một nửa tinh huyết của hấn, nếu không phải là cơ thể hấn xưa nay vẫn khỏe mạnh, chỉ e là sớm đã nằm liệt trên giường không dậy được rồi. Có điều Trương Tiểu Phàm nghĩ muốn chặt trúc được như xưa, cũng là vọng tưởng. Tình hình này cứ tiếp diễn mãi, đến nửa tháng sau Trương Tiểu Phàm thấy cơ thể hình như hơi có chuyển biến tốt, tinh thần khí lực đều khá hơn một chút. Bài tập chặt trúc đến lúc này cũng kết thúc.

Ngày cuối cùng, trước sự nghiệm thu của đại sư huynh Tống Đại Nhân và những người khác, Trương Tiểu Phàm dùng toàn lực chặt phát, rốt cục khi hết giờ đã hạ ngã một cây Hắc Tiết Trúc.

Bọn Tống Đại Nhân đưa mắt nhìn nhau, á khẩu không nói được gì, chỉ có Điền Linh Nhi đi lên, cười hi hi vỗ vai hấn bảo: "Tiểu Phàm à, cũng chẳng sao, đệ có bản lĩnh bằng một phần mười mấy ta cũng là không tồi."

Trương Tiểu Phàm cười khổ mãi không thôi.

Vào bữa cơm tối, mọi người trong Đại Trúc Phong tập trung lại trong nhà ăn. Đợi phu phụ Điền Bất Dịch ngồi xuống rồi, Tống Đại Nhân trước tiên bẩm báo tình hình của Trương Tiểu Phàm, Điền Bất Dịch cười nhạt, cũng chẳng thèm nhìn Trương Tiểu Phàm lấy một cái.

Tô Như mỉm cười nói: "À! Tiểu Phàm con đến Đại Trúc Phong chúng ta cũng đã ba năm rồi nhỉ!"

Trương Tiểu Phàm vội đáp: "Vâng, sư nương."

Tô Như khẽ thở dài, than: "Ôi! Thời gian trôi nhanh thật đó, chớp mắt ba năm đã trôi qua rồi." Nói đoạn, ngừng lại một lúc, rồi cao giọng nói với sáu đệ tử còn lại: "Các con có cảm thấy thế không?"

Chúng đệ tử Đại Trúc Phong nhất tề ngồi thẳng dậy, đáp: "Có ạ!"

Tô Như hừ một tiếng, nói: "Bây giờ đến tiểu sư đệ các con cũng đã lớn rồi, thế mà ba năm nay các con một chút tiến cảnh cũng không có, phải chăng là muốn làm cho ta và sư phụ tức chết!"

Mọi người không dám nói năng gì, nhưng đều hướng ánh mắt về phía Tống Đại Nhân. Tống Đại Nhân trước sự thôi thúc của các sư đệ, đành trăn mình thưa: "Sư nương yên tâm, chúng con lần này nhất định tỏ ra xứng đáng!"

Trên mặt Tô Như hiện ra rõ rệt hai chữ "không tin", nhưng vừa định nói, Điền Bất Dịch thốt nhiên xen ngang: "Lão lục."

Đỗ Tất Thư rùng mình, ngẩng đầu lên ngạc nhiên hỏi: "Sư phụ, người gọi con ạ?"

Điền Bất Dịch lãnh đạm nói: "Mấy ngày nay ta xem người những lúc rỗi đều ở trong bếp hoa chân múa tay với đám nồi niêu muôi chậu, là chuyện gì thế?"

Đỗ Tất Thư đỏ mặt, há miệng chờ lưỡi, rồi lúng búng hỏi: "Sư phụ, người, người trông thấy ạ?"

Tô Như kêu "í", hỏi: "Tất Thư, thế là thế nào?"

Đỗ Tất Thư do dự một lúc lâu, khe khẽ đáp: "Đệ tử muốn xem xem có thể làm những thứ đồ vật ấy động dậy không..."

Mọi người biến sắc, cảnh giới "Khu Vật"¹ là cơ sở căn bản để luyện thành pháp bảo trong Thanh Vân Môn đạo pháp, trừ phi đạt tới tầng thứ tư trong Ngọc Thanh Cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo thì không thể tưởng đến.

Điền Bất Dịch gật gật đầu, nét mặt thì chẳng lộ vẻ gì, nhưng trong mắt lướt qua một ánh hoan hỉ, hỏi: "Thế sao rồi?"

Đỗ Tất Thư khe khẽ đáp: "Hình như, hình như có động dậy chút xíu."

"Ồ", mọi người ồn ào, thấy đều kinh ngạc vui mừng, lão ngũ Lữ Đại Tín ngồi bên cạnh vỗ mạnh vào vai y, mặt mày tươi rói.

Tô Như ngồi đối diện đó cũng vui vẻ cười: "Hảo tiểu tử, không ngờ con lại hăng hái phấn đấu như vậy, chuyện từ khi nào thế?"

Đỗ Tất Thư lay cảm giác của mọi người, cũng thấy thoải mái, nói: "Chỉ mới gần đây, mấy ngày trước, con ở trong bếp tu hành, đột nhiên phát giác dưới sức mạnh của niệm chú, ly nước trên bàn lay động, con đoán chẳng thể nào con đã đột phá được tầng thứ ba." Nói đến đây, y cười ngượng, lại tiếp: "Có điều, trong lòng dè dặt ngờ ngợ, không dám tin, bèn thường xuyên thử xem, chẳng ngờ bị sư phụ phát hiện."

Điền Bất Dịch mỉm cười: "Là thế này, giữa tầng thứ ba và thứ tư của Ngọc Thanh Cảnh, tuy tác dụng khác nhau một trời một vực, nhưng mới luyện thành thì tuyệt nhiên không có biểu hiện gì khác thường rõ ràng. Con là người nhanh nhẹn linh mẫn, nhập môn tuy muộn, nhưng chẳng ngờ đi sau lại về trước."

Mọi người đều cười, nhao nhao chúc mừng, giữa đám ấy Điền Linh Nhi chen vào kêu lên: "Lục sư huynh, thế huynh đã quyết định là tu luyện pháp bảo gì chưa?"

Đỗ Tất Thư ngó ra một lát, đáp: "Chưa, ta cũng vừa nhờ sư phụ nói, mới khẳng định mình đã tu tập đến tầng thứ tư, còn chưa kịp nghĩ đến!"

Tô Như mỉm cười nói: "Không gấp, mấy ngày này con hăng từ từ nghĩ, có điều tính khí của sư phụ các con cũng biết rồi, từ xưa đến nay đều không ép các con phải tu luyện tiên kiếm, con thích cái gì, thì suy nghĩ cho kỹ rồi tìm chất liệu đi!"

Trương Tiểu Phàm đứng một bên ngưỡng mộ kinh khảm, thấy lục sư huynh cười ngoác đến cả mang tai, lại nghe Điền Bất Dịch nói: "Lão lục này."

Đỗ Tất Thư vội vàng đáp: "Sư phụ."

¹ Khu Vật 驅物: Chữ Khu 驅 nghĩa là thúc, đánh cho vật chạy nhanh lên.

Khu Vật, đặt trong văn cảnh này, có thể hiểu đơn giản là làm cho vật động dậy

Điền Bất Dịch nói: "Theo tiền lệ của Thanh Vân Môn chúng ta, đệ tử tu hành đến tầng thứ tư Thái Cực Huyền Thanh Đạo, là phải hạ sơn ngao du thiên hạ, đồng thời tìm kiếm chất liệu tốt và linh vật để tu luyện bảo bối, ngoài ra may nhờ cơ duyên tạo hóa của con, còn có thể tìm được thần vật ngưng tụ linh khí của trời đất nữa. Con chuẩn bị đi, mấy ngày nữa hạ sơn!"

Đỗ Tất Thư ngậy ra, trong mắt có mấy phần bịn rịn, lại có mấy phần hoan hỉ, khe khẽ thưa: "Vâng." Nói đoạn sức nghĩ ra điều gì, nói: "Có điều sư phụ ơi, việc ăn uống ở đây từ xưa tới nay đều do đệ tử đảm trách, nay đệ tử đi rồi..."

Lữ Đại Tín ngồi cạnh y ha ha cười to: "Đệ lo cái gì, thế trước khi đệ nhập môn chẳng phải là đã có ta hay sao, yên tâm đi, đói cũng chẳng chết người nào!"

Đỗ Tất Thư và mọi người đều bật cười, chỉ có Điền Linh Nhi đứng một bên chum chim trêu: "Ngũ sư huynh nói mà không biết ngưng, cơm canh huynh nấu, muối từ nhỏ đã ăn qua, quả đúng là cơn ác mộng!"

Lữ Đại Tín đỏ mặt, mọi người cười vỡ cả nhà, đợi tiếng cười hơi ngớt, Điền Bất Dịch lãnh đạm bảo: "Từ nay về sau việc bếp núc giao cho lão thất làm!"

Mọi người lặng đi, Lữ Đại Tín ngạc nhiên nói: "Sư phụ, sư đệ y hãy còn nhỏ..."

Điền Bất Dịch liếc xéo, nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm vội thưa: "Sư phụ yên tâm, con thường giúp lục sư huynh ở nhà bếp, có thể làm được mà."

Điền Bất Dịch gật đầu, chẳng nói thêm gì nữa, phẩy tay: "Ăn cơm thôi!"

Ba ngày sau, Đỗ Tất Thư thu dọn xong xuôi, đem hết những việc cần làm trong bếp dặn dò Trương Tiểu Phàm thật kỹ càng, rồi hạ sơn ra đi.

Ba năm nay, trong các sư huynh ở đây, Đỗ Tất Thư tuổi trẻ nhất, tính tình lại hoạt bát, là người Trương Tiểu Phàm rất thân cận. Nay y đi rồi, Trương Tiểu Phàm quyền luyện không dứt, cảm thấy Đại Trúc Phong tự dưng quạnh quẽ đi nhiều.

Sau đó, Trương Tiểu Phàm bắt đầu "bài tập" thứ hai trên Thanh Vân Môn - bài tập "bếp núc."

Hôm ấy là lần đầu tiên hắn chính thức nấu cơm làm thức ăn, một mình hắn loay hoay trong bếp suốt cả buổi sáng, vo gạo rửa rau bận tíu tít, nháo nhắng một cái đến trưa, Điền Bất Dịch và mọi người vào nhà ăn, đã thấy trên bàn bày biện cơm canh xong xuôi y như mọi khi, Trương Tiểu Phàm thì ngồi cuối bàn, hai tay nắm vào nhau, khép na khép nép, ai cũng có thể nhận thấy là hắn rất căng thẳng.

Mọi người ngồi xuống, Điền Bất Dịch chẳng nói năng gì, nhưng Tô Như thì nhìn Trương Tiểu Phàm, trên mặt lộ nét tươi cười, hỏi: "Tiểu Phàm, lần đầu tiên nấu cơm thấy thế nào?"

Trương Tiểu Phàm mở miệng, nhưng không nghĩ ra là nên nói cái gì, Điền Bất Dịch hừ một tiếng, bảo: "Ăn cơm."

Chúng đệ tử ứng tiếng, cầm đũa lên gấp thức ăn, rồi lùa vào miệng.

Trong nhà ăn, một bầu không khí lặng lẽ. Trương Tiểu Phàm hồi hộp đến mức tim muốn nhảy vọt ra khỏi miệng, trên mắt trên trán lướt mồ hôi lạnh, khe khẽ thưa: "Sư phụ, sư huynh, đệ tử, đệ tử làm chẳng ra gì, người, mọi người..."

"Ồ, ngon quá đi chứ!" Điền Linh Nhi thốt vui vẻ reo lên, không kìm được lại gấp một miếng măng bỏ vào trong miệng. Trương Tiểu Phàm chờ người, thấy các sư huynh ai nấy đều rạng rỡ, gật đầu không ngớt, vung đũa gấp rào rào miệng khen lia lịa:

"Chẳng ngờ tiểu sư đệ lại có cái tài này, lợi hại, lợi hại!"

"Ừm, còn ngon hơn lão ngũ, không, ngon hơn cả lão ngũ và lão lục cộng lại, ha ha!"

Lúc ấy đến Điền Bất Dịch cũng gấp nhiều hơn mọi khi, gật gật đầu, ánh mắt có vẻ khoan khoái. Trương Tiểu Phàm cảm thấy rất hài lòng.

Từ đó trở đi, Trương Tiểu Phàm tiếp tục làm việc trong bếp. Về tu hành đạo pháp, hắn chẳng tỏ ra có chút tài hoa nào, nhưng khả năng bếp núc thì đúng là trời phú, nấu nướng chẳng cần thầy dạy mà tự vỡ vạc, cơm canh đưa ra thơm ngon tươi ngọt, vượt xa tất cả mọi người. Mà trong lòng hắn, chỉ cần Điền Bất Dịch mỉm cười gật đầu chấp thuận, thì đã là một sự hoan hỉ lớn lao rồi.

Thời gian thấm thoát, lại nửa năm nữa trôi qua, kỳ "Thất Mạch Hội Võ" của Thanh Vân Môn một giáp mới tổ chức một lần càng lúc càng gần, không chỉ Tô Như, đến Điền Bất Dịch cũng bắt đầu đôn đốc tọa hạ đệ tử. Mọi người chuyên tâm tu đạo, chẳng ai làm rộn đến Trương Tiểu Phàm, nói chung mọi người đối với hắn, cũng chẳng gởi gắm chút kỳ vọng nào.

Nhưng Trương Tiểu Phàm không mấy bận tâm, mỗi ngày bận bịu trong nhà bếp, hắn lại tìm thấy phần nào niềm vui từ đồng nội niêu chậu, những lúc rỗi rãi thì tự luyện đạo pháp, đến đêm khuya thì tu tập "Đại Phạm Bát Nhã", ngày tháng trôi qua rất yên bình. Thời gian này, con khỉ xám mang từ u cốc về đã ở cùng với hắn được nửa năm,

người và khỉ rất thân thiết, Trương Tiểu Phàm cũng đã tìm cho nó một cái tên, gọi là Tiểu Hôi². Cái tên này giống như tên hắc, bình đạm giản dị, không hề màu mè.

Từ khi hắc bắt đầu làm việc trong nhà bếp, Tiểu Hôi thành ra 'ở gần chùa được nhờ lộc phật'³, thường xuyên đi cùng Trương Tiểu Phàm, nhón khúc măng bên đông, vớ trái cây bên tây, ăn vụng cả ngày, nửa năm nay phát phì ra, có điều trên Đại Trúc Phong này, Tiểu Hôi lại có một đối thủ, chính là con chó vàng to mà Điền Bất Dịch nuôi từ nhỏ tới lớn - Đại Hoàng.

Chẳng biết vì chuyện gì, con chó vàng luôn thấy con khỉ xám rất là ngứa mắt, thời gian đầu mỗi lần gặp Tiểu Hôi đều gầm gừ không ngớt, làm nó sợ chết khiếp phải tránh tuốt lên nơi cao. Về sau lâu dần, cuối cùng đành miễn cưỡng coi Tiểu Hôi như một thành viên của Đại Trúc Phong, nhưng hễ chạm mặt là nhe răng ngoác miệng vẻ rất hung ác, đến lúc Tiểu Hôi sợ hãi kêu choe chóe, Đại Hoàng mới 'oảng oảng' sủa lên mấy tiếng, ngẩng cao đầu, ngúc ngoắc cái đuôi, đi sang một bên.

Thu qua đông tới, thời tiết trên Đại Trúc Phong dần dần trở lạnh, ngoài phụ phụ Điền Bất Dịch tu hành cao thâm, từ lâu đã không còn ngại những cơn buốt giá bình thường này nữa, các đệ tử còn lại đều phải khoác thêm quần áo.

Hôm ấy, ánh dương quang hiếm hoi rọi xuống ấm áp, Trương Tiểu Phàm xong xuôi việc bếp núc, bèn đi ra ngoài vườn vai, rồi ngồi xuống dưới tán tùng bên ngoài nhà bếp, dựa lưng vào thân cây, lim dim đôi mắt, khoan khoái tận hưởng hơi ấm mặt trời.

Ngồi một lúc, đang mơ mơ màng màng muốn ngủ, Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy đằng trước vọng đến tiếng chó ông ổng, bèn mở bừng mắt nhìn, thì ra chính là Đại Hoàng đang bò toài ở khu đất phía trước, oằn oại sưởi nắng, còn Tiểu Hôi thì đang từng bước từng bước từ sau lưng nó đi lại.

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ, Đại Hoàng hàng ngày cũng thường tới nhà bếp để ăn uống, đã quen với hắc lắm rồi, vì thế sự hục hặc giữa con khỉ và con chó hắc rõ hơn ai hết, hôm nay hình như mặt trời mọc từ đằng tây, Tiểu Hôi lại chủ động tiếp cận Đại Hoàng! Trương Tiểu Phàm tỉnh táo hẳn, chăm chú theo dõi phía trước.

Chỉ thấy Tiểu Hôi thoắt một cái đã đến gần Đại Hoàng, Đại Hoàng tuy không nhìn rõ phía sau, nhưng mũi khịt khịt, đánh hơi thấy có mùi lạ, bèn ngoái đầu lại nhìn, rồi lập tức há mõm, để lộ răng nanh nhọn hoắt, sủa 'oảng oảng' liên tiếp mấy tiếng.

² Tiểu Hôi 小灰: chữ Hôi 灰 nghĩa là tro, cũng có nghĩa là màu xám.

³ Nguyên văn: cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt 近水樓台先得月 nghĩa là, ở gần đài thủy tạ được thưởng trăng trước.

Tiểu Hôi hơi thu mình, xem ra vẫn rất sợ hãi, rồi con khỉ đảo mắt long lóc, giơ tay phải lên, lắc qua lắc lại trước mặt Đại Hoàng.

Đại Hoàng thoát tiên chẳng hề chú ý, cứ chỗ về Tiểu Hôi mà sửa liên hồi, ai ngờ một lát sau mũi hít hít, tựa như ngửi thấy cái gì, cứ nhìn tay Tiểu Hôi trân trân, không chớp mắt, không nhúc nhích, cũng không sửa nữa, miệng há ngoác để thò ra cái lưỡi dài thòng, rồi đuôi ve vẩy không ngừng, tỏ vẻ rất hữu hảo.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên quá đổi, phóng mắt nhìn tới, bất giác á khẩu tắt cười, thì ra trong tay Tiểu Hôi đang cầm một cục sừng, mùi thơm tỏa khắp phía, dù hắc đang ở rất xa mà cũng còn ngửi thấy. Đây vốn là cái hắc dùng để nấu canh, vì biết Đại Hoàng thích ăn thứ này nhất, nên nấu xong là đem đây cất kỹ rồi đặt ở nơi cao, ai ngờ Tiểu Hôi đã đánh cắp tự lúc nào, rồi chạy đến đây để bắt thân với con chó.

Lúc ấy chỉ thấy Tiểu Hôi lúc la lúc lắc, cầm cục sừng quăng lại trước mặt Đại Hoàng, mồm con chó tứa đầy nước miếng, lập tức ngoác miệng tấp luôn vào giữa cục sừng, rồi gặm soàm soạp. Tiểu Hôi nhìn bộ dạng của Đại Hoàng, kêu 'chí chí' hai tiếng, thận trọng dè dặt đi lại gần, do dự chốc lát, rồi thò tay rờ lên đầu con chó.

Đại Hoàng thốt kêu khê, Tiểu Hôi vội vàng rút tay lại, một lát sau, không tìm được lại thò tay rờ đầu con chó. Lần này Đại Hoàng chẳng phản ứng gì hết, cứ mãi gặm cục sừng, Tiểu Hôi bèn đặt hắc tay lên đầu nó, nhẹ nhẹ xoa mớ lông vàng mềm sáng bóng, Đại Hoàng lại tỏ ra dễ chịu, hơi co mình lại, kêu khe khê, nhưng chẳng có chút thù địch nào.

Tiểu Hôi bạo dạn hơn, cười lên hai tiếng, bắt đầu nghịch bới lông da con chó, như là tìm bắt rận bọ, nửa chừng Đại Hoàng quay đầu lại, dùng lưỡi liếm láp Tiểu Hôi, một chó một khỉ tỏ ra thân mật vô cùng, quan hệ thay đổi chóng cả mặt.

Trương Tiểu Phàm xem suốt từ nãy, bây giờ trơ mắt chờ miếng, bụng nghĩ Tiểu Hôi thực là thông minh, có điều xem ra cứ thế này, về sau sừng thịt phải cất giấu kỹ càng hơn một chút. Trong lòng hắc đang lẩn quẩn nghĩ, chợt trên đỉnh đầu có tiếng xé gió, rồi hai đạo bạch quang từ phía tây nhanh như cắt lao tới, Đại Hoàng giật thót, chỗ về đạo bạch quang sửa vang, Tiểu Hôi thò tay vuốt lên đầu nó, như để trấn an, chẳng ngờ rất là hiệu quả, Đại Hoàng lập tức bình tĩnh lại.

Trương Tiểu Phàm nhìn hai đạo bạch quang hạ lạc trước chính điện 'Thủ Tĩnh Đường', làn ánh sáng lấp lóa dịu đi rồi, thì hiện ra hai người, một người cao lớn ngay ngắn, tiêu sái bất quần, bạch y phiêu phất, trông thực tuấn tú. Người kia là một thiếu niên, thấp hơn một chút, chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

Trương Tiểu Phàm chột nín thở, một nỗi bi thương đã dần phai từ sâu trong tâm khảm chậm chậm trỗi dậy, thiếu niên kia nhìn có vẻ cô đơn làm sao!

"Kinh Vũ?" Hấn đứng bật dậy, thốt lên, giọng nói bỗng nhiên ghen tặc.

Thiếu niên kia thân hình chấn động, lập tức xoay mình lại, hai con mắt tròn xoe, rồi cái miệng há hốc, tựa như muốn nói điều gì, nhưng đến phút cuối, thiên ngôn vạn ngữ chỉ bật ra hai chữ:

"Tiểu Phàm!"

- o O o -